

ZORBALIKTAN EMPATİYE

Ben doğduğumdan bu yana çok şanssız bir çocuktum bence. Çünkü beni görenler “Keşke senin yerinde olsaydım.” diyor. Sırf maddi durumundan dolayı diyorlar bunu ama bilmedikleri bir şey var her şey para değil, keşke her şey dışarıdan görüldüğü gibi olsa... Ben engelli bir bireyim. Biz ailecek bir trafik kazası geçirdik. O gün sevinç içinde uyanmıştım oysa... Kardeşim ve ben tatile gideceğimiz için çok heyecanlıydık. Nereden bilebilirdik ki o tır ile çarpışacağımızı? Kaza dün gibi aklımda, ben o kazada kardeşimi kaybettim. Toparlanmamız çok zor oldu annem babam ben perişan olmuştuk, insan ne kadar alışamasa da hayat devam ediyor nihayetinde. Bazı insanların bilinçsiz davranışları yüzünden milyonlarca insan hayatını kaybediyor o adam araba kullanırken telefonla ilgilenmeseydi benim küçük kardeşim şu an bizimle olabilirdi. O kazada ben bacağımın birini kaybettim, şu an tekerlekli sandalyede yaşamımı sürdürüyorum.

Bu yıl liseye yeni başladım ilk okuluma, ilk dersimde; yeni arkadaşlarımla, öğretmenlerimle tanışacağım için çok heyecanlıydım. Yeni şubem 9/D. O gün çok mutluydum ta ki sınıfıma girene kadar... Sınıfa girdiğim anda gülüşme sesleri duyuyordum çok üzüldüm, o an kendimi yapayalnız ve garip hissettim. Sınıfta bir arkadaş gurubu benimle alay etmeye başladı. “Bacaksız, o sandalye olmadan yerinden kalkamıyorsun değil mi?” bu kelimeler çok ağırımaya gitmişti, hemen lavaboya gittim ve ağlamaya başladım. Ağladım, ağladım... Sonra zil çaldı, derse girdim. Öğretmenlerim çok sevecendi, onları çok sevmiştim. Teneffüs zili çaldı, öğrenciler aşağı inmeye başladı ama o çocuklar bana zorbalık yapmaya devam ediyordu. Zaten sınıfa girdiğimden beri kendimi kötü hissediyordum, git gide fenalaşmaya başlamıştım. Kantine gitmek için sınıftan çıktığımda bizim sınıftan o grubun başkanı olan çocuk beni engelli merdiveninden itmeye kalktı. Korkuluklardan tutunmasam düşüyordum. Sordum “Senin adın ne, neden böyle yapıyorsun?” çirkin bir üslupla “Sen ne anlarsın? Engelli!” diye çıkıştı. Epey zoruma gitmişti, tekrar ağlamaya başladım. Daha sonra sınıfıma girdiğimde o çocuğun adının Onur olduğunu öğrendim. Onur çok kibirli, kaba ve kendini beğenmiş bir çocuktı. Onur’un bir de kız arkadaşı vardı, adı Zeynep. O da Onur kadar kibirli ve kendi beğenmişti. Zil çaldı, herkes evlerine dağıldı. Ben de eve gittim ve biraz uyudum. Gecedan beni bir telaş basmıştı, yarın okula gitmek istemiyordum. Çünkü arkadaşlarım tarafından zorbalığına maruz kalıyordum. Bu gerçekten çok kötü bir duygu. İstemesem de ertesi gün o okula gittim, alay ettikleri için gelmediğimi düşünmelerini istemiyordum. Sabah okula gittiğimde Zeynep yine benimle alay etmeye başladı. “Beceriksiz sen ne işe yarıyorsun?” Kafamı eğdim ama gülüşmeleri duyuyordum. Gözlerim dolmuştu,

beni aşığılıyorlardı. Dersimiz beden eğitimiydi, dışarıya çıkmıştık. Ben her zamanki gibi yapayalnız oturuyordum. Onlar ise top oynuyorlardı. Onlara çok özeniyordum, keşke onlar gibi olabilsem diye geçiriyordum içimden. Sonra beklenmedik bir şey oldu Onur ve arkadaşları top oynarken Onur düşüp bacağına incitmişti. Bacağı mosmor görünüyordu, öğretmen hemen ambulansı aradı. Onur'u hastaneye götürdüler. Onur'un ayağı kırılmış ve ayağını alçıya almışlar.

O gün herkes eve dağıldı sabah okula gittiğimde gözlerime inanmadım. Onur tekerlekli sandalyede oturuyordu. Ben daha olayları kavrayamamışken kız arkadaşı geldi bağıra çağıra "Artık seni istemiyorum, git artık hayatımdan, git." diye bağırıyordu. Sonuçta onlar kötüydü ve kız arkadaşıyla ayrıldılar. Onur'un diğer arkadaşları da onu terk etti. Onunla alay ediyorlardı, anlamıştım kötü hissediyordu. O hiçbir şey söylemiyor sadece susuyordu. Yanına gittim ve şöyle dedim "Şimdi anladın mı benim nasıl hissettiğimi?" İşte herkes hayata kendi penceresinden bakıyor, onur bunları duyunca çok pişman olmuş gibiydi. "Sana bunları yaşattığın için çok özür dilerim, empati kurmalıydım. Biliyorum beni affetmem zor olacak ama affeder misin?" dedi ve ben onu affettim. Onur bana "Arkadaş olalım mı?" diye sordu çok mutlu olmuşum. Teklifini geri çevirmedim çok yakın dost olduk artık hiç ayrılmıyoruz, Onur benim motivasyon kaynağım oldu. Onun da düşüncelerinin değiştiğine eminim. İşte ne demiş büyükler her şerde bir hayır vardır.